

Само до моето стадо не смѣше да припари. Но единъ день и на менъ си отмъсти. Ти не знаешъ, ама на младини, дѣдо ти ми бѣше подарилъ едно пърленце. Три години го гледахъ като очитѣ си. Нали ми бѣше първа стока, отъ ржка го хранѣхъ. И стана то едно едро и равналия магаре, на гърба му кафе да пиешъ. Ала веднажъ, кой знае какъ, се задѣлило отъ стадото и влѣзло въ овеса на Горанъ Другоселеца. Пъкъ Горанъ бѣше единъ налетъ човѣкъ! И да се случи да го види отъ Търлитѣ, дето орѣлъ. Хваща той моя Марко,

— Ще ми броишъ, кай, байно, единъ алгънъ най-напредъ, че тогава. За толкова зянь ми е сторило въ овеса.

— Кжде може, — думамъ му азъ, — едно магаре толкова взема да стори?

Но той налетъ човѣкъ, настоява на своето и го не дава. Накацахъ ме дяволитѣ, но за едно магаре не искахъ да влизамъ въ беля, та си отидохъ. Решихъ да платя глобата на общината и си го взема. Ала вечеръта, какъвъ умъ му дошелъ на Горана, взелъ че отвързалъ магарето, ударилъ му

закарва го на нивата си и го връзва за една джбичка.

По нѣкое време, виждамъ, магарето го нѣма. Качихъ се на една ела и се провикнахъ. Марко ми се обади отъ Търлитѣ. Отивамъ при Горана да си го взема, а той:

нѣколко тояги и го пустналъ. А то, нали му се виждало нѣщо въ очитѣ, вмѣсто да поеме къмъ село, тръгнало нагоре къмъ егрека при Бѣлата вода. И не щешъ ли, въ пжтъ го спипалъ трикракиятъ и му видѣлъ работата.